

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, 25 ετών.
ΕΡΝΕΣΤΟΣ, 30 ετών.
ΑΝΔΡΕΑΣ, 34 ετών.

(Στόν κήπο μιάς βίλλας. Ἡ Μαριέττα κάθεται μόνη. Ἐξαφνα φτάνει ὁ Ἐρνέστος, κρατώντας ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα σὲ χεῖρι του).

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ἀντάφυλλα;
ΜΑΡΙΕΤΤΑ. —Ναί, Κάθε πρωὶ ἔβρισκα σὸν παραθύρῳ μὸν ἕνα μπουκέτο ἄσπρα τριαντάφυλλα... Μὰ δὲν αὐτὰ πέρασαν πειὰ, Ἐρνέστε!.. Τώρα δὲν ἀγαπῶ παρά ἔσένα, μόνον ἔσένα, πιστέψτε με...

Τ' ἈΣΠΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Καληπέρα, Μαριέττα μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Καληπέρα, Ἐρνέστε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. (τῆ φιλεὶ τρυφερὰ καὶ τῆς δίνει τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα). — Πάρε αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, ἀγάπη μου. Εἶνε ἄσπρα κ' ἄγνὰ σὰν ἔσένα.

(Ἡ Μαριέττα στέκει ἀσάλευτη καὶ διστακτικῆ, κυττάζοντας μὲ συγκίνησι τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Πάρε τα λοιπόν, Μαριέττα, τὰ τριαντάφυλλα. Εἶνε δικὰ σου.

(Ἡ Μαριέττα τὰ παίρνει μὲ μιά χειρονομία ἐντελῶς μηχανικῆ).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. (ἀγκαλιάζοντάς την). — Μ' ἀγαπᾶς, Μαριέττα;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ, Ἐρνέστε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ναί, μὰ θέλω νὰ τ' ἀκούω κάθε τόσο ἀπὸ τὰ χεῖρά σου. Πές μου τὸ πάλι.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Σ' ἀγαπῶ!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μὰ δὲν μοῦ τὸ λές ὅπως πάντα ἀπόψε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Σ' ἀγαπῶ ὅπως πάντα, Ἐρνέστε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Κι' ὅμως... Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... Μοῦ φαίνεται ἀλλοιωτικὴ ἀπόψε... Γιατί;...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Πῶς ἀλλοιωτικὴ;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Νά, ἔτσι, σὰν νὰ ταξιδεύη μακρινὰ ἢ σκέψῃ σου. Πές μου ἔχεις ἀγάπη μου, τὴ συλλογίζεσαι;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Τίποτε... ἀπολύτως τίποτε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ὅχι, κἀτὶ ἔχεις, κἀτὶ σκέπτεσαι... Εἶσα ἀφηρημένη, βαρυστοιμμένη... Κι' ὅμως δὲν εἶνε οὔτε ἕνας χρόνος ποὺ γνωριστήκαμε, ἀγαπήθηκαμε κ' ἄρραβωνιαστήκαμε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (πάντα ἀφηρημένη). — Ναί.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Πάλι μὲ μονοσύλλαβα μοῦ ἀπαντᾶς. Μὰ τί σοῦ συμβαίνει; (Σκύβει τὸ κεφάλι του καὶ σιέπτεται). Γιατί εἶσαι τόσο ἀλλαγμένη ἀπόψε;... (Ἐξαφνα, σὰν νὰ ἐμπέσει τὸν λόγο τῆς ἀκεφιάς της). Μήπως σοῦ θύμισαν τίποτε τὰ λευκὰ αὐτὰ τριαντάφυλλα;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ὅχι, Ἐρνέστε, ὄχι, σὲ βεβαίω.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Κι' ὅμως, εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνω λάθος. Τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ σοῦ θύμισαν τὸ παρελθόν. Κάποια θλιβερὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς σου... Κάποια παλιὰ ἀγάπη...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (δυσφορῶντας). — Δὲν ἀγαπῶ παρά ἔσένα μόνον, Ἐρνέστε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μαριέττα, μὰ καρδιά σου ἀγαπάει τόσο πολὺ, ὅπως ἡ δική μου, δὲν γελιέται. Ναί, Μαριέττα, ἀγαποῦντες ἄλλοτε κάποιον... κάποιον ποὺ σοῦ πρόσφερε ἄσπρα τριαντάφυλλα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (ταραγμένη). — Γιατί τὸ λές αὐτό;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Γιατί ἀπ' τῆ στιγμῆ ποὺ σοῦ ἔδωσα τὰ τριαντάφυλλα, μελαγχολήσες ἑξαφνικὰ, ἀπαρθεῖνες. Σοῦ φέρουν τρυφερὰ καὶ τραγικὰ ἴσως ἀνανήσις τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (μὲ ἀπόφρασι). — Ἐ, ναί, λοιπόν... Μπορεῖ νὰ μοῦ θυμίζον πραγματικῶς κἀτὶ τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα. Μὰ τί σὲ νοιάζει; Ξέρεις διὸ δὲν ἀγαπῶ πειὰ παρά μόνον ἔσένα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ἐγὼ ὅμως ζηλεύω καὶ τὸ παρελθόν σου, Μαριέττα. Ἀκούς; Καὶ τὸ παρελθόν σου...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δὲν πρόχει νὰ ζηλεύης, Ἐρνέστε. Αὐτὸς ποὺ μοῦ ἔδινε τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα, εἶνε πειὰ νικητὴς!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Νεκρὸς;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ναί. Σκοτώθηκε στόν πόλεμο. Κι' ἡ ἀγάπη μας ἦταν ἀγνή σὰν τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ἄ, ἔτσι;... Καὶ τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμα... Τὸν ἀγαπᾶς... Τὸ βλέπω... Τὸ μαντεύω...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δὲν ἀγαπῶ παρά μόνον ἔσένα, σοῦ τὸ εἶπα, Ἐρνέστε. Μὴ με βασανίζεις.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ὅχι, ὄχι. Θέλω νὰ μάθω... νὰ ξέρω. Πές μου. Εἶχες ἄρραβωνιαστὴ μὰζὺ του;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δὲν προφτάσαμε ν' ἄρραβωνιαστούμε. Ἦθε ὁ πόλεμος καὶ τὸν παρέσυρε καὶ αὐτὸν στῆ φοβερὴ του δίνη... Καί... σκοτώθηκε... Αὐτὸ εἶνε ὄλο. (Ἀναστενάζει).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Καὶ σοῦ ἔστειλε λευκὰ τρι-

πιστεύω, Μαριέττα, Ὅσοσο, τὸ βλέπω, τὸ καταλαβαίνω, πονεῖς ἀκόμα, δὲν ἔχασες ἐντελῶς...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἴσως νὰ ποῦ... Ὁ πόνος δὲν πεθαίνει εὐκόλα μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιές. Μὰ ἡ ἀγάπη μου εἶν' ὀληθιὰ σου, Ἐρνέστε. Ἡ καρδιά μου χτυπάει μόνον γιὰ σένα. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Δὲν με πιστεύεις;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Σὲ πιστεύω, Μαριέττα. Σὲ πιστεύω καὶ σ' ἀγαπῶ πὸ πολὺ ἀπὸ πρῖν.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Σ' εὐχαριστῶ, Ἐρνέστε! Σ' εὐχαριστῶ... Μείνε κοντὰ μου... Εἶμαι τόσο λυπημένη σήμερα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ἦσυχασε, ἀγάπη μου. Πρέπει νὰ φύγω γιὰ μερικὲς στιγμὲς, εἶν' ἀνάγκη νὰ ἰδῶ κάποιον, μὰ θὰ γυρίσω ἀμέσως.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δὲν θ' ἀργήσης νὰ γυρίσης, Ἐρνέστε; Δὲν εἶν' ἔτσι;... Δὲν ξέρω γιατί. Μὰ... νά, φοβάμαι ἄποψε.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τί φοβάσαι;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Φοβάμαι νὰ μείνω μόνη.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μὴ γίνεσαι παιδί, ἀγάπη μου. Θὰ γυρίσω γρήγορα. Πολὺ γρήγορα...

(Τῆ φιλεὶ καὶ φεύγει).

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (μὴν). — Θεέ μου!... Τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα... Τι δὲν μοῦ λένε τ' ἄνθη αὐτά;... Εἶνε ἀκόμα βαθειὰ ριζωμένη ὁ πόνος μέσα μου γιὰ τὸν πεθάνον ἔρωτά μου... Φτωχὴ Ἀνδρέα!... Δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ἐνοθεύω... Μὰ πρέπει νὰ ξεχάσω πειὰ τὰ περασμένα... Δὲν ἀγαπῶ πειὰ παρά τὸν Ἐρνέστο. Εἶνε ὁ ἄρραβωνιαστικός μου. Ὁ σὺγγυός μου αἴφιο...

(Ἐξαφνα ἕνας ἀγνωστος προσβάλλει μέσα ἀπὸ τῆ σκά. Ἡ Μαριέττα τὸν βλέπει καὶ τρομάζει).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. (μὲ φωνὴ πνιγμένη). — Μὴν τρομάζετε, κυρία...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (ταραγμένη). — Ποιὸς εἶστε;... Τι θέλετε;...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. — Μοῦ εἶπαν ὅτι ἐνοικιάζεται αὐτὴ ἡ βίλλα καί...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Ἡ βίλλα δὲν ἐνοικιάζεται...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. — Ἔτσι μοῦ εἶπαν... Συγγνώμην... Συγγνώμην, κυρία,.... δεσποινίς... (Στέκει ἀναποφάσιτος).

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (ἀνυπόμονα). — Παρακαλῶ... Ὅσοσο, σὰς εἶπα. Ἡ βίλλα δὲν ἐνοικιάζεται...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. — Δὲν ἐνοικιάζεται...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (ἐκνευρισμένη). — Ναί, δὲν ἐνοικιάζεται, κύριε. Θέλετε τίποτε ἄλλο;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. — Ὅχι... Ναί... Ἦθελα νὰ πῶ... (Κυττάει τῆ Μαριέττα στὰ μάτια). Μαριέττα!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Θεέ μου!... Αὐτὴ ἡ φωνή!... Εἶνε σὰν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ... Ὁ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. — Ἀπὸ ἕναν τάφο... ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ναί, ἀπὸ ἕναν τάφο. Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν... Μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου, τ' αὐτὰ μου...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ. — Ὅχι, Μαριέττα, δὲν γελεύω. Εἶμαι ἐγὼ, ὁ Ἀνδρέας, Μαριέττα.

(Ἡ Μαριέττα κλονίζεται. Ὁ Ἀνδρέας τρέχει καὶ τὴν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του).

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μαριέττα!... Ἀγάπη μου!... Εἶμι ἐγὼ, ἀγάπη μου... Ὁ Ἀνδρέας... Δὲν σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, ὅπως εἶχαν πιστέψει... Ἦουν ἀζημιώτως γιὰ καιρό... Ἀρροστίσια, βαρεῖα, ὑπόφερα πολλά... Καὶ μόλις τώρα κατόρθωσα νὰ γυρίσω. Μὰ νὰ ποῦ ἴηρα, τέλος. Νά ποῦ σὲ ξαναβρήκα. Θὰ ξεχάσω κοντὰ σου ὅλα ὅσα ὑπόφερα τόσα χρόνια μακριὰ σου. Μὲ θυμώσαν πάντα, ἀγάπη μου; Καὶ βέβαια θὰ με θυμώσουν. Βλέπω νύχης κοντὰ σου ἄσπρα τριαντάφυλλα, γιὰ νὰ σοῦ θυμίζον τὸν ἔρωτά μας. Δὲν εἶν' ἔτσι, Μαριέττα;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. (μὲ φωνὴ πνιγμένη). — Ὁ Ἀνδρέα!... Τὰ λευκὰ αὐτὰ τριαντάφυλλα μοῦ τὰ ἔφερε ὁ ἄρραβωνιαστικός μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (ἀφίνοντας τὴν ἀπότομα). — Τί εἶπες, Μαριέττα; Ἀκούσα καλὰ; Ὁ ἄρραβωνιαστικός μου;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ναί, Ἀνδρέα... Μὴ θυμώσῃς μαζί μου. Μὴ με καταραστῆς. Νόμιμα πὼς εἶχες πεθάνει, Σ' ἔκλωσα πικρὰ, καὶ τώρα ἀκόμα δὲν ἔπαυα νὰ ποῦ γιὰ σένα. Ὁ ἄρραβωνιαστικός μου δὲν ἔξερε τίποτα. Ἀπόψε τοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Μοῦ ἔφερε αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα. Με-

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μείνε κοντὰ μου. Εἶμαι τὸσο λυπημένη σήμερα!...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΟΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

- Η αγάπη σπάνια πεθαίνει από ξαφνικό θάνατο.
- Όσο παλινεί η αγάπη, τόσο πιο βαρετή γίνεται.
- Το ερωτικό πάθος είναι σαν τον αϊμό: "Όσο περισσότερο τον πιάζει κανείς, τόσο πιο ισχυρός γίνεται.
- Ο έρωτας πολλές φορές ξεχεται και παρέχεται άνεπιστρεπεί, ενώ η φιλία ξαναβρίσκεται θαλερή βότερα από πολλά χρόνια.
- Είναι πλάνη να λέμε ότι ο δυνατός έρωτας φτάνει πολύ γρήγορα στο τέλος του. Ο αληθινός έρωτας δεν έχει τέλος.
- Ο έρωτας ούδέποτε συγχωρεί. Η συγγνώμη είναι χαρακτηριστικό αδιαφορίας.
- Η γυναίκα που αγαπά αληθινά, συνηθίζει πολύ γρήγορα σ' όλα τα ελαττώματα και τις ιδιοτροπίες του αγαπημένου της.
- Η γυναίκα μπορεί να κλαίει με το ένα μάτι και να γελάει με το άλλο.
- Γάμος χωρίς έρωτα, είναι ληγή άτελεισας, αλλά και γάμος χωρίς καθήκοντα είναι ληγή δυστυχίας.
- Η σεμνοτυφία στη γυναίκα μοιάζει με τη φιλαργυρία, και μάλιστα του χειρότερου είδους.
- Ο έρωτας κάνει πολλά, το χρέμα κάνει τα πάντα.
- Τρία πράγματα στον κόσμο μεταβάλλονται εύκολα: Ο όχλος, τα κώματα κι η γυναίκα.
- Τα γαλιανά μάτια λένε: - «Η θά μ' αγαπήσης, ή θά πεθάνω!...». Τα μαύρα μάτια λένε: - «Η θά μ' αγαπήσης, ή θά σε σκοτώσω!...».
- Με το ξύλο ο έρωτας μαραίνεται και σβύνει.
- Καλύτερα ξερό ψωμί κι' αληθινή αγάπη, παρά ψητό καπνί χωρίς έρωτα.
- Ο έρωτας κι' η εκτίμησις είναι πράγματα που δεν πουλιούνται.
- Ο έρωτας, όταν τον ακολουθείς, φτερουγίζει μακριά σου, κι' όταν φτερουγίζεις έσο μακριά του, τρέχει ξοπίσω σου.
- Όποιος πολυφιλεί και πολυαϊδεύει το μορό, θά πη πως αγαπάει την παρανάνα.
- Ο έρωτας κι' η τύχη είναι θεόστραβαί.
- Ο έρωτας πρέπει νάναι ζεστός κι' η εκδίχησί μας κρύα.
- Εκείνος αγαπάει πραγματικά, που δεν ξεχνάει ποτέ του.
- Εκείνος που αγαπάει πολύ, τιμωρεί σκληρά.
- Όποιος λέφτει στα δίχτυα της αγάπης, χάνει τη φρόνησί του.
- Στο έρωτα τους πολέμους είναι νικητής εκείνος που τρέπεται γρήγορα σέ φυγή.
- Όταν δεν μπορεί να μισήσω, αγαπάω.

λαγγόλησα τόσο, που προδόθηκα...

ΑΝΑΡΕΑΣ.—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνεις; Πές μου. Θέλω να το ξερο...

(Μπαίνει ο Έρνεστος. Βλέπει τη Μαριέτα ταραμμένη, κιντάζει τον Ανδρέα και ξαφνιάζεται).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Τι συμβαίνει, Μαριέτα; Ποιος είναι ο κύριος; ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Είνε... Είνε... (Η φωνή της κόβεται. Δεν μπορεί να μιλήσει).

ΑΝΑΡΕΑΣ.—Είμαι ο Ανδρέας, κύριε. Η Μαριέτα σάς μίλησε προ δλίγου για μένα. Δεν είχα σκοτώσει στον πόλεμο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (ταραμμένος).—Μαριέτα... Τι λές εσύ για δλ' αυτά; Τι αποφασίζεις; Μίλησε άμέσως. Δεν σε συνδέει τίποτε παιά με τον κύριο. Δεν είν' έτσι;

ΑΝΑΡΕΑΣ.—Η Μαριέτα μ' αγαπά.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δεν είν' αλήθεια. Μίλησε, Μαριέτα. Έδο και λίγη ώρα πριν μου έλεγες πως δεν αγαπάς παρά εμένα. Δεν είν' αλήθεια;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πόσο ύποφέρω!... Δεν μπορώ ν' άρρωστον τον ένα για τον άλλο, δεν μπορώ... Σας έχω αγαπήσει και τους δυο πολύ, τόσο πολύ!... Πόνεσα για σένα, Ανδρέα, όσο δεν φαντάζεσαι. Κι' εσύ, Έρνεστέ, μου ξαναδώσες τη ζωή. Γι' σως αν δεν ήσουν εσύ, δεν θά μ' έβρισσε τώρα ζωντανή ο Ανδρέας. Δεν μπορώ λοιπόν να δώσω τώρα τον θάνατο στον ένα και στον άλλο τη ζωή. Δεν μπορώ... Μ' αγαπάτε κι' οι δυο πολύ. Σας αγαπάω και τους δυο πολύ...

ΑΝΑΡΕΑΣ.—ΕΡΝΕΣΤΟΣ, (με την ίδια άγωνία).—Λοιπόν; ΜΑΡΙΕΤΤΑ.—Θά φύγω μακριά σας. Πολύ μακριά σας. Σε κανένα μοναστήρι. Δεν θά με ξαναϊδείτε παιά. Δεν θά ξανακούσετε για μένα. Έτσι το θέλησε ο Θεός. Χαίρε, Ανδρέα!... Χαίρε, Έρνεστέ! (Τους απλώνει τα χέρια της και της τα γεμίζουν φιλιά). Χαίρετε για πάντα!... (Δυνατά λυγροί το συνταράζουν. Κλονίζεται και φεύγει προς τη βίλλα, παραπατώντας, κλαίγοντας πνιγμένα και ψιθυρίζοντας). Αντίο ζωή!... Αντίο αγάπη!... Αντίο ευτυχία, αντίο για πάντα!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

(Η Συμβουλές της Φίλης σας)

Δ α σ κ α λ ί τ σ α ν, Ένταθα.—Μάλιστα, μπορείτε να γαυρίσετε το πρόσωπο επανωφόρι σας με καφέ γούνα. Το καφέ με το πρόσωπο ηγαίνει πολύ. Επίσης το άστρακάν θά είνε της μόδας και έφέντος, τόσο το μαύρο, όσο και το χρωματιστό. Θά συνηθίζεται δε και το άσπρι άστρακάν στα επανωφόρια, ώστε θά μπορείτε να γαυρίσετε το επανωφόρι σας και με πρόσωπο άστρακάν.

Δ α σ τ υ λ ο, Κάιρον.—Δέν μπορώ να καταλάβω τί είδους είναι οι κτρινοποι λεκέδες που, καθώς λέτε, έχετε κάτω από τα μάτια. Είναι φακίδες; Αν είναι φακίδες, μεταχειρισθήτε την ειδική άλοιφή που σνισατό στο προηγούμενο φύλλο στη δεσποινίδα Μ. Δ. Μ.

Ε σ θ ή ρ, Θεσσαλονίκη.— Άφου τά μαλλιά σας πέφτουν, καθώς μās γράφετε, και θέλετε να σταματήσετε την πτώσι τους και να τά δυναμώσετε, αν είστε μέν Ξανθή, να βρέχετε τις ρίζες τους με νερό, μέσα στο όποιο θά έχετε βράσει φλοιούς κίνας. Αν πάλι τά μαλλιά σας είναι μαύρα, ν' αλείφετε τακτικά τις ρίζες τους με λίγο διαφνόλαδο.

Με το νερό της κίνας να βρέχετε τά μαλλιά σας το πρωί και δεχί το βράδυ, γιατί δέν πρέπει να κοιμηθήτε με ύγρο το κεφάλι. Σε δυο οκάδες νερό θά βράσετε εκατό δράμα φλοιούς κίνας, τους όποιους θά ζητήσετε από το φαρμακείο. Θά τους αφήσετε να βράσουν καλά, δε στο το νερό να μείνη μόνο μία οκά. Βρέχετε δε τις ρίζες των μαλλιών σας βουτώντας στο νερό αυτό λίγο βαμάκι.

Με λίγο βαμάκι επίσης μεταχειρίζεστε και το διαφνόλαδο. Τόσο ο χυμός της κίνας, όσο και το διαφνόλαδο, δυναμώνουν τά μαλλιά και σταματούν την πτώσι τους.

Το διαφνόλαδο όμως μαυρίζει τά μαλλιά, γι' αυτό δέν το σνισοτούμε στις Ξανθές.

Θ η ρ ε σ ί α ν, Ένταθα.— Για τά σπειριά που έχετε στο πρόσωπο, σας συμβουλεύουμε να κάνετε τοπικές πλύσεις με πολύ ζεστό νερό και με σαπούνι «naphitol soufré», το όποιο θά βρήτε στο φαρμακείο. Ν' αποφεύγετε δε τις σάλτσες και τά χρέατα και να τρέψετε μάλλον με χόρτα και με φρούτα.

Χ λ ω μ ή ν, Ένταθα.— Μās γράφετε ότι είστε τρομερά χλωμή κι' ότι λυπάστε πολύ γι' αυτό, αλλά δέν θέλετε και να βάφεστε. Πρώτα απ' όλα λοιπόν, πρέπει να σας εξετάσει ένας γιατρός, γιατί ύποπτευομαι ότι ή χωρότης σας θά είναι σύμπτωμα άναμίας. Άλλά μπορείτε ν' αποκτήσετε όραίο ρόδινο χρώμα και χωρίς να βάφεστε, τρώγοντας όσο συχνότερα μπορείτε άφθονα καρρότα.

Α ι λ ή ν, Πειραιά.— Για να έχετε βραχιόνιας ώραϊους, με δέμα λείο και λευκό, άπληλαγμένο από κάθε μπαμπίκι και άδρόν πόρο, να τους ξεπλύνετε έπιμελώς με χλιαρό νερό, μέσα στο όποιο θά έχετε λιώσει σδα το φαρμακείου.

Σε μία λεζάνη νερό, θά λιώσετε μία και μισή κουταλιά της σούτας σδα.

Κ λ ε ο π ά τ ρ α ν, Κάιρον.— Μη μεταχειρισθήτε — προς Θεού! — άλοιφή με ιδράργουρο. Θά δώση μία περιστατική λάμψη στο πρόσωπό σας, άλλ' άργότερα θά το καταστρέψη για πάντα.

Νά μεταχειρίζεστε την έξης κρέμα, ή όποια είναι και πολύ άποτελεσματική και έντελώς άβλαβής:

Έλαιόλαδο	250 γραμμάρια
Ροδόνερο	250 »
Άσπρο κερί	15 »
Βούτυρο κακάου	15 »
Άπόσταγμα ρόδων	2 »

Με την κρέμα αυτή αλείφετε το πρόσωπό σας το βράδυ, πριν πλυάσετε, και το πρωί ξεβγάξετε με χλιαρό νερό.

Α μ α ρ ο λ ί λ ι δ α, Πειραιά.— Ίδου ή συνταγή του περιόριμου παρθενικού γάλακτος:

Άνθόνερο	250 γραμμάρια
Βάμμα βενζόης	10 »
Γλυκερίνη	1 »

Το παρθενικό γάλα καθαρίζει και δροσίζει το πρόσωπο και το άσπρι συγχρόνως. Είναι άπαραίτητο για το καλοκαίρι.

Ζ ί ν α ν, Ένταθα.— Αν θέλετε να πυκνώσετε τά φρύδια σας, να μεταχειρισθήτε το έξης μίγμα:

Άλκοολ ρόδων	10 γραμμάρια
Ροδόνερο	10 »
Πιλοκαρπίνη	2 »

Νά, φαίνεται ότι ή μόδα των ξυρισμένων φρυδιών θά καταργηθή σιγά-σιγά.

Για το βάψιμο των βλεφαρίδων σας να μεταχειρίζεστε: «Sulfure d'antimoine», το όποιο θά ζητήσετε από το φαρμακείο. Είναι το περιόριμο «άντιμόνιο», το όποιο μεταχειρίζονταν και ή αρχαία Αιγύπτιες και ή Έλληνίδες.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

